

w stosunku do niektórych centrów koordynacyjnych, których wnioski o objęcie omawianym systemem nie zostały rozpatrzone w dniu notyfikacji tej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej. Skarżąca w niniejszym postępowaniu była jednym z centrów koordynacyjnych, których dotyczy sentencja wspomnianego wyroku.

W dniu 13 listopada 2007 r. Komisja wydała nową decyzję C(2007) 5416 wersja ostateczna, na podstawie której zmieniła decyzję 2003/757/WE, uznając za niezgodną z rynkiem wewnętrznym belgijską ustawę przyjętą po wydaniu wyroku w sprawie Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, mającą na celu umożliwienie przedłużenia do 2010 r. okresu przejściowego, w ciągu którego centra wskazane w tym wyroku mogą korzystać z tego systemu. Decyzja C(2007) 5416 wersja ostateczna stanowiła też, że ten okres przejściowy kończy się w dniu 31 grudnia 2005 r. Decyzja ta została zaskarżona w ramach niniejszego postępowania.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Skarżąca podnosi przede wszystkim, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania oraz spoczywający na Komisji obowiązek realizacji środków przewidzianych w wyroku w sprawie Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, jako że Komisja nie położyła kresu nierównemu traktowaniu wskazanemu w tym wyroku, polegającemu na tym, że okres przejściowy przyznany skarżącej jest znacznie krótszy niż okres przejściowy przyznany centrům znajdującym się w podobnej sytuacji określonej przez Trybunał. Skarżąca podnosi, że powinna być objęta okresem przejściowym kończącym się w dniu 31 grudnia 2010 r.

Posiłkowo skarżąca podnosi zarzut oparty na naruszeniu zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jako że zaskarżona decyzja ustanawia okres przejściowy kończący się w dniu 31 grudnia 2005 r., co wywołuje skutki wsteczne i powoduje, że skarżąca nie mogła w odpowiednim czasie podjąć niezbędnych działań, by dostosować się do zmiany systemu przed tą datą. W związku z tym, posiłkowo, skarżąca twierdzi, że może być objęta okresem przejściowym kończącym się najwcześniej w dniu 31 grudnia 2009 r.

W dalszej kolejności posiłkowo skarżąca podnosi zarzut oparty na naruszeniu zasady równego traktowania, jako że zaskarżona decyzja traktuje ją inaczej, niż cztery centra koordynacyjne, które w chwili wydania pierwszej decyzji 2003/757/WE znajdowały się w identycznej sytuacji, ale otrzymały przedłużenie zezwolenia na czas nieokreślony. W ramach tego zarzutu, w dalszej kolejności posiłkowo, skarżąca podnosi, że powinna być objęta okresem przejściowym kończącym się najwcześniej w dniu 31 grudnia 2006 r.

(¹) Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. 5479.

(²) Dz.U. L 282, str. 25, wersja ze sprostowaniami Dz.U. 2003 L 285, str. 52.

(³) Zob. przypis nr 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-95/08)

(2008/C 92/87)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: G. Aiello, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C (2007) 6514 z dnia 20 grudnia 2007 r. doręczoną w dniu 21 grudnia 2007 r. w zakresie w jakim wyłącza ona z finansowania wspólnotowego konsekwencje finansowe zamknięcia wydatków finansowanych z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcji Gwarancji (EFOGR), obciążając nimi budżet Republiki Włoskiej;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski kwestionuje decyzję C (2007) 6514 z dnia 20 grudnia 2007 r. w zakresie w jakim wyłącza ona z finansowania wspólnotowego konsekwencje finansowe zamknięcia wydatków finansowanych z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcji Gwarancji (EFOGR), obciążając nimi budżet Republiki Włoskiej.

Na poparcie swych żądań skarżąca powołuje następujące argumenty:

- naruszenie, w odniesieniu do pomocy w sektorze przetworów owoców i warzyw, art. 30 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2003 z dnia 29 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w zakresie systemu pomocy dla przetworów owocowych i warzywnych (Dz.U. L 218, z dnia 30.8.2003, str. 14),
- naruszenie, w zakresie sprzedaży bydła starszego niż 30 miesięcy przeznaczanego do likwidacji, art. 5 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2777/2000 z dnia 29 sierpnia 2003 r. dotyczącego szczególnych sposobów stosowania rozporządzenia Rady (WE) z dnia 18 grudnia 2000 r. ustanawiającego szczególne środki pomocy na rzecz rynku wołowy (Dz.U. L 321, z dnia 19.12.2000, str. 47), jak również art. 4 decyzji Komisji 97/735/WE z dnia 21 października 1997 r. dotyczącej środków ochrony w odniesieniu do handlu niektórymi rodzajami odpadów pochodzących od ssaków (Dz.U. L 294, z dnia 28.10.1997, str. 7),

— naruszenie, w odniesieniu do systemu premii do tytoniu, art. 9 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego (Dz.U. L 215, z dnia 30.07.1992, str. 70), jak również art. 11 i 12 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego (Dz.U. L 358, z dnia 11.12.1998, str. 17).

- brak zgodności z pismem kończącym postępowanie przeciwko Syndial S.p.A. (zwanej dalej „Syndial”) — przedsiębiorstwu odpowiedzialnemu aż do dnia 1 stycznia 2002 r. za działalność w zakresie CR oraz naruszenie prawa do obrony,
- naruszenie art. 81 WE oraz brak uzasadnienia w odniesieniu do błędnego przypisania Polimeri Europa odpowiedzialności za zdarzenia w okresie, gdy nie ona, ale inne przedsiębiorstwo zarządzało działalnością w zakresie CR,
- niedostateczne i sprzeczne uzasadnienie, brak postępowania wyjaśniającego oraz naruszenie art. 81 WE w odniesieniu do oceny okoliczności faktycznych i dowodów,
- niedostateczne i sprzeczne uzasadnienie decyzji, brak postępowania wyjaśniającego oraz naruszenie art. 81 WE w odniesieniu do oceny naruszenia jako jednolitego i ciągłego,
- błędne — w świetle dostępnych dowodów — obliczenie czasu trwania naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2008 r. — Polimeri Europa i Eni przeciwko Komisji

(Sprawa T-103/08)

(2008/C 92/88)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Polimeri Europa SpA (Brindisi, Włochy), Eni SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, G. M. Roberti, F. Moretti, I. Perego, F. Cannizzaro, V. Ruotolo, V. Larocca i D. Durante, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub w części, w szczególności w zakresie w jakim dotyczy skarżących, ze wszelkimi tego konsekwencjami w odniesieniu do wysokości grzywny,
- tytułem żądania ewentualnego uchylenie lub obniżenie kwoty grzywny,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji C(2007) 5910 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie COMP/F/38.629 — kauczuk chloroprenowy („CR”) (zwanej dalej „decyzją”) Komisja uznała, że Polimeri Europa i Eni są solidarnie odpowiedzialne, wspólnie z innymi przedsiębiorstwami, za naruszenie art. 81 WE, ponieważ (i) uzgodniły podział i stabilizację rynków, udziałów w rynku i w sprzedaży, (ii) ustaliły i podniosły ceny kauczuku chloroprenowego, a także określiły ceny minimalne, (iii) dokonały podziału klientów i (iv) wymieniły się poufnymi informacjami handlowymi.

Na poparcie niniejszej skargi Polimeri Europa i Eni wskazują, że decyzja jest niezgodna z prawem ze względu na:

- naruszenie art. 81 WE oraz brak uzasadnienia w odniesieniu do błędnego przypisania Eni odpowiedzialności za działania spółki zależnej. Skarżące podnoszą w tym względzie, że nie można wykazać odpowiedzialności spółki dominującej jedynie na podstawie tego, iż posiada ona 100 % kapitału, a ponadto że pozwana nie dokonała prawidłowej oceny materiału dowodowego, który wskazywał na rzeczywistą niezależność spółki zależnej od spółki dominującej,

Skarżące podnoszą dalej, że grzywna nałożona na nie jest niezgodna z prawem, ponieważ narusza art. 81 WE, art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003, a także wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien.

Skarżące podnoszą w tym zakresie zarówno naruszenie zasady proporcjonalności ze względu na podwyższenie wysokości grzywny zastosowane z tytułu powrotu do naruszenia oraz celem odstraszenia, jak i niedostateczne uzasadnienie odmowy uwzględnienia okoliczności łagodzących dotyczących biernej i nieznacznej roli w naruszeniu, ograniczonego udziału w niezgodnym z prawem działaniu, zaprzestania tego udziału oraz niewykonania porozumień. Polimeri Europa i Eni podnoszą też fakt nieuwzględnienia współpracy ze strony Syndial i Polimeri Europa w celu obniżenia wysokości grzywny zgodnie ze wspomnianymi wytycznymi.

Skarżące podnoszą wreszcie naruszenie art. 81 WE oraz komunikatu Komisji dotyczącego nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych w związku z tym, że Komisja dokonała błędnej oceny wartości materiału dowodowego dostarczonego przez Syndial i Polimeri Europa oraz odmówiła obniżenia wysokości grzywny na podstawie wspomnianego komunikatu.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lutego 2008 r. — Nomura Principal Investment et Nomura przeciwko Komisji

(Sprawa T-430/04) ⁽¹⁾

(2008/C 92/89)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 5.2.2005.